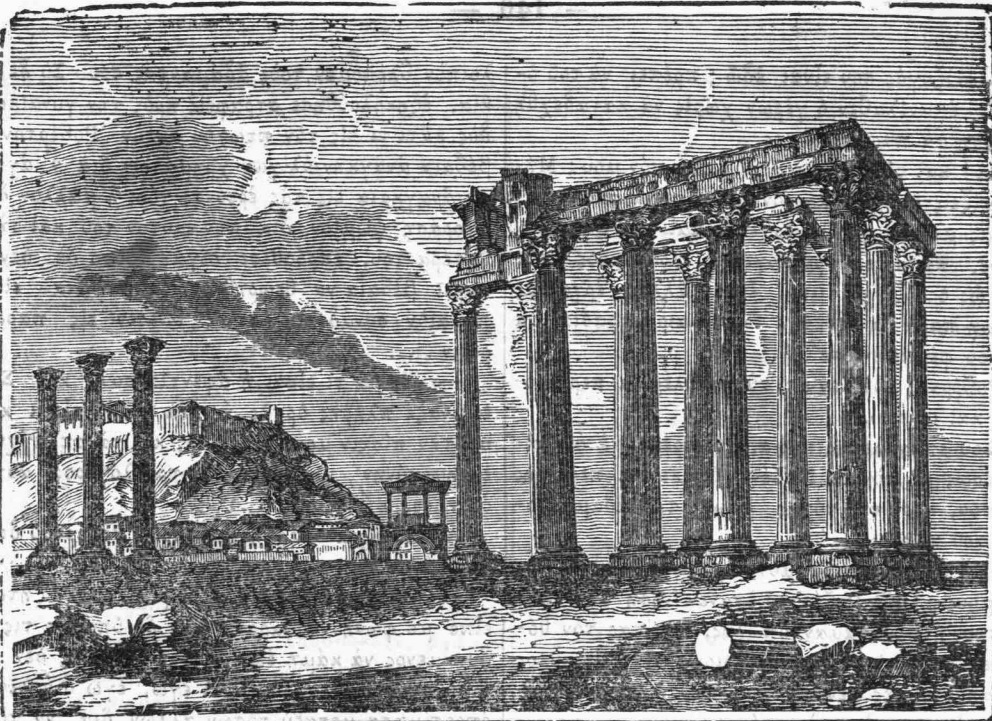

Γ. Ε. ΠΑΝΑΓΙΩΣΤΑΚΗΣ.

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδιον 31.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1854.

ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΘ' ΑΙΩΝΑ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 29.)

Ἐξελθὼν τῆς οἰκίας του, ὁ γέρον Ροβέρτος ὤρμησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων· ἐθαδίζε δὲ με βήμα ὑπερήφανον, ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ βλέμμα του ἦτο ἀστραπηδύλον, ἀπὸ τὰ προέχοντα δὲ ἐξ ἀλαζονείας χειλῆσιν του ἐξήρχοντο ἐπιφωνήματα αἰφνιδια καὶ λόγοι ἀσυνάρτητοι, καὶ τοῦτο παρεκίνησε τοὺς διαβάτας νὰ στρέφωται πρὸς αὐτόν. Εἰς τὰ κινήματά του, εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου ἐπεφαίνετο θριαμβευτικόν τι καὶ ἐπίσημον ὕψος, τὸ ὅποῖον δὲν ἐσυμφώνει μετὰ τὴν ἀθλίαν ἐνδυμασίαν του καὶ τὴν καχεκτικὴν ὄψιν του. Οἱ ῥώθωνές του ἐφαίνοντο διανοιγόμενοι ὑπὸ ὑπερηφανίας, τὸ στήθος του δὲν ἔχωρει πλέον εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν ἐκ κιτρίνου ὕφασματος γιλέκιόν του, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ χαρμόσυνον καὶ αὐθαδὲς ὕψος του ἐνέφαινεν ἄνθρωπον ὅστις ἔκαμε

τὴν τύχην του δι' αἰφνιδίως τινὲς καὶ ἀπροσδιήκτου περιστάσεως.

Τοιοτοτρόπως φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν τῶν χρυσοχίων, ὤρμησεν εἰς ἓν ἐκ τῶν πολυτελεστέρων ἐργαστηρίων τῆς ἀγορᾶς ταύτης· ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, κομψή τις γυνὴ ἐκάθητο ἡσύχως ἐμπροσθεν ὑελίνης θήκης πλήρους χρυσῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων ἀδαμαντοκολλήτων. Ἡ ταλαίπωρος λοιπὸν αὕτη γυνή, ἰδοῦσα αἰφνιδίως ἐνώπιόν της ἄνθρωπον ὡχρὸν, πνευστιῶντα καὶ χειρονομούντα ὡς ἂν κατείχετο ὑπὸ πνεύματος πονηροῦ καὶ ὀρμήσαντα, χωρὶς σχεδὸν νὰ χαιρετήσῃ, εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἔγχεσε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὸν φόβον τὰ πασχάλαί της, τὸ δὴ λεγόμενον.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ Κ. Σωθέν· ἡρώτησεν ὁ καλὸς Ροβέρτος, με φωνὴν τὴν ὁποίαν ὁ ἐνθουσιασμὸς κατέστησεν ἡχηράν.

Τότε δὲ μόνον ἡ ἀδαμαντοπῶλις ἐνεθυμήθη ὅτι κάπου εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν ταύτην καὶ ἐπιστραφεῖσα συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Ἄ! πάλιν μὰς ἐκόπιασες, κύρ Ροβέρτε· εἶπε με φωνὴν ὀργίλην. Εὐμορφο φόβος μοῦ ἐπροξένησες!

— Ο σύζυγός σου είναι εδώ ; πρέπει να του ομιλήσω, επανέλαθεν ο γέρον χωρίς να καταδεχθῇ να ἀκούσῃ τὰ παρόπονά της.

— Αἶ ! καὶ τί τὸν θέλεις τὸν σύζυγόν μου ; Μήπως νομίζεις ὅτι ἔχει καιρὸν πάντοτε νὰ ἀκούῃ τὰς ἀνοησίας μὲ τὰς ὁποίας ἔρχεσαι καὶ τὸν ζαλίζεις. Πήγαινε, πήγαινε, τρελλόγερε, χρυσοχός τῆς αὐλῆς, ὡς ὁ σύζυγός μου, ἔχει ἄλλας ἐργασίας νὰ κάμνῃ παρὰ νὰ ἐξετάζῃ τὰ παλαιοπετράδια τὰ ὁποία τοῦ φέρεις ἐνίοτε . . .

Ὁ Ροβέρτος ἔρριπεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα περιφρονήσεως καὶ οὐκ αὐτοῦ.

— Σοῦ ἐπαναλέγω, κυρία, ὅτι πρέπει νὰ ομιλήσω ἀμέσως μὲ τὸν Κ. Σωθέν. Πρόκειται περὶ τῆς τύχης του, περὶ τῆς τύχης ὧν τῶν ἀδαμαντοπωλῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ γυνὴ ἄφησε καγχασμὸν θορυβώδη καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ὁ δὲ Ροβέρτος ἔχανεν ἤδη τὴν ὑπομονήν του, ὅτε ὁ ἀδαμαντοπώλης, ἀκούσας τὸν θόρυβον, ἐπεφάνη εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἦτο δὲ οὗτος τεσσαρακοντούτης μὲν περίπου τὴν ἡλικίαν, γλυκὺς δὲ καὶ προσηγνὺς τοῦ τρόπου.

— Καλὲ τί τρέχει, Λουκία ; διατὶ βασανίζεις οὕτω τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ; ἠρώτησε διευθύνων πρὸς τὴν γυναῖκά του βλέμμα ἐμφαντικόν, ὡς διὰ νὰ τὴν δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ συγχωρῇ εἰς τὴν νοητικὴν ἀδυναμίαν τοῦ γέροντος Ροβέρτου.

— Συνάδελφέ μου ! ἐφώναζεν ὁ ἀλχημιστής, ὅστις δὲν ἐβλεπε, δὲν ἐνόει τίποτε ξένον ὃν πρὸς τὴν ἀνακάλυψίν του, ἀς περάσωμεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου ἔχω σπουδαῖον μυστήριον να . . .

— Καὶ διατὶ δὲν τὸ λέγεις ἐνώπιον τῆς Λουκίας ; εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης ἡσύχως καὶ ἐμειδίσαν ἀνεπαίσθητως.

— Ἄ ! εἰς ἡμέρας !

— Στοιχηματίζω ὅτι ἐμάντευσα τὸ μυστήριον. Καὶ πάλιν θὰ εὑρῃς βέβαια τὸν τρόπον νὰ κατασκευάζῃς ἀδάμαντας ; δὲν λέγω ἀλήθειαν ;

Καὶ τοὺς λόγους τούτους συνώδευσε μὲ νέον βλέμμα πρὸς τὴν γυναῖκά του διὰ νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ ὅτι τὴν ἐβάσταζεν ἡ καρδιά της καὶ ἐλύπησεν ἓνα δυστυχισμένον παράφρονα. Ὁ Ροβέρτος ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ἀμνηχανῶν διὰ τὴν ψυχρότητα ταύτην καὶ τὴν ἄφρονον ἐκείνην εἰρωνεῖαν, ἔπειτα ὅμως ἐπανέλαβε μὲ ζέσιν.

— Ναί, συνάδελφε ! ἀληθινὸν ὅμως ἀδάμαντα τῶρα πλέον, τὸ βλέπεις. Δὲν εἶναι πλέον ὡς ἄλλοτε ψευδαδάμας, οὔτε ἄνθραξ περικαίς ἀπὸ τὸ πῦρ, οὔτε συγχωνεύσεις μεταλλικαί ! Εἶναι ἀδάμας, σοῦ λέγω, ἀληθὴς ἄνθραξ ἀποκρυσταλλωθεὶς ! ἀδάμας καθαρὸς ὅσον οἱ τῆς Ἰνδίας ἢ τῆς Βρασιλίας.

— Ἀξιόλογα ! σὲ συγχαίρω, εἶπεν ἡσύχως ὁ Κ. Σωθέν ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ εἶμαι ὀλίγον βιαστικός, μπάμπια 'Ροβέρτε μου, διότι ἔχω νὰ τελειώσω δύο σταυροὺς ρουβινένιους, τοὺς ὁποίους μοῦ παρήγγειλε πρέσβυς τις. Ἀλλοτε

λοιπὸν βλέπομεν τοὺς ἀδάμαντάς σου. Σὺ δὲ, Λουκία, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκά του, δὸς καὶ τι εἰς τὸν πτωχὸν αὐτὸν 'Ροβέρτον ἔχει βέβαια ἀνάγκη ὀλίγων χρημάτων διὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὰς ἐρεῦνας του, ἢ μάλλον διὰ νὰ ἀγοράσῃ ψωμίον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν θυγατέρα του, ἐπρόσθεσε σιγὰ τοῦτο δὲ δὲν εἴμπορεῖ βέβαια νὰ θεωρηθῇ ὡς βουήθεια εἰς ἓνα παλαιὸν συνάδελφον ὅστις ἔπεσεν εἰς παραγνώρισιν . . .

— Να δὰ τί εἶσαι ἡ ἀφεντιά σου, κύρ Σωθέν ! ἐφώναζε πλήρης ὀργῆς ἡ νέα γυνὴ εἶσαι καλὸς, μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ δώσῃς καὶ τὰ σπλάγχχνα σου ἐλεημοσύνην καὶ διότι ὁ τρελλόγερὸς αὐτός, ὁ δεινρὸς, ὁ ζήτοולας . . .

Ἀλλὰ νεῦμα ἐνεργητικὸν τοῦ 'Ροβέρτου διέκοψε τὸν λόγον της.

— Οὔτε τρελλὸς εἶμαι, κυρία, οὔτε ζήτοולας, εἶπε μὲ φωνὴν σοβαράν. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ τις ἐδῶ δυνάμενος νὰ κάμῃ ἐλεημοσύνην, οὗτος δὲν εἶναι ὁ σύζυγός σου ; ἀλλὰ εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος τὸν ἐπροτίμησα μετὰ τῶν ἄλλων διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ συμπερισθῇ τὰ ἀναριθμητὰ πλούτη, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μὲ περιμένουν.

Ἐπειτα δὲ καταθέσας ἐπὶ τῆς τραπέζης τοὺς δύο τοῦ ἀδάμαντας προσέθηκεν.

— Ἴδε, Σωθέν, καὶ κρίνε ἂν ἐκεῖνος ὅστις εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ παρόμοια πράγματα, ἔχῃ ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης ἔρριψε βλέμμα ἀμελὲς καὶ ἀδιάφορον ἐπὶ τῶν λίθων, τοὺς ὁποίους παρουσίαζεν εἰς αὐτὸν ὁ γέρον καὶ ἀπεκρίθη μὲ ὕφος ἐλεύθερον καὶ φιλικὸν συγχρόνως.

— Ἐλα δὲ ἔλα, θεῖε 'Ροβέρτε, μὴ σοῦ κακοφαίνεται ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἀληθινὰ ὀλίγον θυμώδης, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι καλή ! ἔλα ἄλλοτε νὰ μὲ ἰδῇς, καὶ ὅταν περισσότερον εἰκκιρῶ, τότε παρατηροῦμεν ἐπιμελῶς τὰ νέα σου προϊόντα. Ἐλα, μὴ κάμνης τὸν ὑπερήφανον ἡ Λουκία θὰ σοῦ δώσῃ πέντε φράγκα ! λάβετα καὶ ὕγιαινε.

Καὶ ὁ χρυσοχός, ἀποχαιρετήσας μὲ νεῦμα τῆς χειρὸς τὸν γέροντα ἀλχημιστὴν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν ὡς διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀλλ' οὗτος ἔτρεξε κατόπιν του.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδάμαντες, ἀληθινοὶ ἀδάμαντες, σοῦ λέγω, ἐφώναζε μὲ φωνὴν ἡχηράν, καὶ τοὺς ἔκκαμα ἐγὼ. Πικρὰ τήρσέ τους μόνον. Εἶναι ἀληθινὰ ἀκατέργαστοι καὶ ὀλίγον θαμβωμένοι ἀπὸ τὸ πῦρ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔγιναν ἀδάμαντες διαυγέστεροι καὶ στερεώτεροι. Εἶναι ἀληθινοὶ ἀδάμαντες, συνάδελφε ! Κόπτουν πέρα, πέρα καὶ τὸν ὕλον καὶ τὸ κρύσταλλον. Ἐκαστος ὅλας τὰς δοκιμασίας νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀξίας των, δὲν εἴμπορεῖς δὲ νὰ ἀρνηθῇς ὅτι καὶ ἐγὼ γνωρίζω ἀπὸ τοιαῦτα πράγματα, διότι ἐχορημάτισα εἰκοσι ὀλόκληρα ἔτη ἀδαμαντοπώλης. Ἐκαστος αὐτῶν ἀξίζει χίλια τάλληρα ὅσον ἀκατέργαστοι καὶ ἂν ᾖναι, καὶ ἐγὼ σοῦ δίδω τὸν καθένα διὰ χίλια φράγκα ! διότι ἐγὼ θὰ κάμω.

καὶ ἄλλους, τώρα ὅπου εὗρηκα τὴν μέθοδον, θὰ κάμω ἀδάμαντα τριακοσίων κερατίων, θὰ κάμω ἀδάμαντα τὸν ὅποιον ὅλα τὰ νομισματικὰ κεφάλαια τῆς Εὐρώπης νὰ μὴν ἐξαρκοῦν ν' ἀγοράσουν!

Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι, προφερόμενοι μὲ φωνὴν θριαμβευτικὴν καὶ ἠχηρὰν, ἤρχιζαν νὰ μιζεύωσι τὸ πλῆθος πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ Σωβὲν ἔχκε τότε ὅλως διόλου τὴν ὑπομονὴν του.

— Ἀκουσε, θεεὶ Ροβέρτε, τοῦ εἶπεν, αὐτὸ καταντᾷ φορτικόν, λάβε αὐτὰ τὰ πέντε φράγκα καὶ ἄφησέ με εἰς τὴν ἐργασίαν μου. Σοῦ ἐπαναλέγω ὅτι βιάζομαι.

— Ἀνυπόφορος εἶναι αὐτὸς ὁ τρελλόγερος! ἐφώναζεν ἡ νέα γυνή. Αὐτὸ σοῦ πρέπει, κύρ Σωβέν, διότι τὸν συνείθισες νὰ σὲ φορτώνεται ἀντὶ νὰ τὸν διώξης ἀπὸ ἐδῶ μίαν διὰ πάντα.

— Σεῖ, εἰσθε τῷ ὄντι τρελλοί, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον μὲ νέαν ζέσιν· ἔρχομαι καὶ σὰς προσφέρω τὴν εὐτυχίαν σας καὶ σεῖς μὲ ἀποδιώκετε, ἀχάριστοι! ἔρχομαι νὰ σὰς κάμω κοινωνοὺς τῆς ἐξόχου ἀνακαλύψεως τὴν ὁποίαν ἔκαμα μετὰ τόσους κόπους καὶ μετὰ τόσας ἀγρυπνίας, καὶ σεῖς μὲ ὑβρίζετε μὲ τὴν ἀνόητον εὐσπλαγχνίαν σας!

— Κύριε Ροβέρτε, τὸν διέκοψε λέγοντα ὁ Σωβέν δείχνων πρὸς αὐτὸν τὸ δλονέν ἀζάνον πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου πλῆθος· [δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ βλέπω ταραχὰς· εἰς τὴν οἰκίαν μου· κάμε μου τὴν χάριν, λοιπὸν, πῆγαινε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἄφησέ με ἥσυχον.

— Ναί, μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία σείουσα μανιωδῶς τὰ χρυσὰ μαχαίρια τὰ ὅποια ἐκράτει, φεύγε, καὶ γρήγορα, ἀκούεις; διότι φωνάζω τοὺς ἐργάτας καὶ σὲ πετοῦν ἐξω.

Ἀκούσας τὴν ἀπειλὴν ταύτην, ὁ γέρον ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐναπέθηκε τοὺς ἀδάμαντάς του εἰς τὸν κόλπον, καὶ ἑτοιμὸς νὰ ἐξέλθῃ εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας.

— Πῆλα τὸ καλὸν σας διότι δὲν ἐστάθητε πάντοτε ἀσπλαγχνοὶ πρὸς ἐμέ. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἡ τυφλὴ ἐπιμονή σας ἄς πέσῃ ἐπὶ σὰς· πικρὰ δάκρυα θὰ χύσετε ὅμως δι' αὐτὴν, σας τὸ προλέγω.

Ἐπειτα δὲ ἐξῆλθε καὶ ἀπεμακρύνθη διασχίσας τὸ περίεργον πλῆθος τὸ ὅποιον ὁ θόρυβος εἶχε συσσωρεύσει, ἀφήσας ἐλεύθερον τὸν χρυσοχόον νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν κυρίαν του τὴν μονομανίαν τοῦ παλιμπαιδός, ὡς ἔλεγε, γέροντος.

— Αὐστυχεῖς ἄνθρωποι! ἐμονολόγει οὗτος διατρέχων τὴν ἀγορὰν· χαίρουν τώρα διότι ἀπηλλάχθησαν ἀπὸ τὴν ἐπιμονήν μου, τὴν φορτικὴν! ἥτις ἐπάσχισε διὰ τῆς βίας νὰ τοὺς καταστήσῃ εὐτυχεῖς καὶ μακαριστοὺς! Αὐστυχεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δὲν ἠθέλατε νὰ μὲ ἐγκολπωθῆτε ἐλθόντα πρὸς σὰς, τοὺς ὁποίους ἤδη θὰ ἀπολακτίσω ὅταν σὰς ἴδω νὰ σύρεσθε εἰς τοὺς πόδας μου!

Χωρὶς δὲ ν' ἀποβάλλῃ τὸ θάρρος του εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἄλλου τινὸς ἀδαμαντοπώλου σγνώστου εἰς αὐτὸν καὶ γείτονος τοῦ πρώτου.

Ὁ καλὸς δὲ οὗτος ἄνθρωπος ἐρρίψε βλέμμα οἷκτου ἐπὶ τῆς ἀθλίης ἐνδυμασίας τοῦ γέροντος, καὶ ὡς ὁ πρῶτος, οὐδ' αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τοὺς εἰς πώλησιν προσφερομένους ἀδάμαντας.

— Πῆγαινε, πῆγαινε, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐγὼ εἰς τοιαῦτα πράγματα δὲν συνειθίζω ποτὲ ν' ἀπατώμην, εἶπε προσπαθὼν ν' ἀναλάβῃ σοφικὸν καὶ τρυχὺ ὕφος. Ἀνθρώποι ἐνδεδυμένοι ὡς σὲ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν ἀδάμαντας τοιοῦτου μεγέθους. Αὐτὰ τὰ χαλικάκια τοῦ Ρήνου τὰ ὅποια κρατεῖς καὶ διὰ δύο δραχμὰς ἂν τὰ ἡγόραζέ τις, πάλιν κακὴν ἀγορὰν θὰ ἔκαμνε.

— Ἀλλ' εἶναι ἀληθεῖς ἀδάμαντες, τοὺς ὁποίους ἔκαμα ἐγώ! ἐφώναζεν ὁ ταλαίπωρος γέρον τὸν ὅποιον ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη παραγνώρισις τῆς ἀξίας τῆς ἀνακαλύψεώς του κατέσταινε μανιώδης.

Ἀλλ' ὁ ἀδαμαντοπώλης τοῦ ἐγέλασε κατὰ πρόσωπον.

— Πῆγαινε, πῆγαινε, κύρ μάστορη τῶν ἀδαμάντων, τοῦ εἶπε μὲ πονηρὸν ὕφος, πῆγαινε νὰ ζητήσῃς ἄλλους τρελλοὺς, ἂν ἡμπορῇς.

— Ἀλλὰ, ἐπανέλαθεν ἐνιστάμενος καὶ ποδοκτυπῶν ὁ γέρον, καὶ ἕνα πικρὸν τοῦ δρόμου, τὸ ὅποιον οὔτε εἶδε ποτε οὔτε ἐπίασεν ἀδάμαντα, ἂν ἐρωτήσῃς, θὰ σὲ εἴπῃ τὴν ἀξίαν των. Τὸ χρῶμα, τὸ βάρος, ἡ λάμψις τὰ πάντα ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι ἀδάμαντες! Πιρατήρησέ τους ἐκ τοῦ πλησίον· διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! συγκατάνευσε νὰ τοὺς παρατηρήσῃς μόνον.

— Σοῦ ἐπαναλέγω ὅτι εἶναι χαλικάκια τοῦ Ρήνου καὶ τίποτε ἄλλο, ἐπανέλαθεν ὁ χρυσοχόος παροξυνθεὶς διότι ἔβλεπε τὸν γέροντα διαφιλονεικοῦντα τὰς περὶ τοὺς πολυτίμους λίθους γνώσεις αὐτοῦ· ἀξίζουν δύο φράγκα σοῦ εἶπα· τὰ θέλεις;

Καὶ αὐτὸς μὲν ἔστρεψε τὴν ῥάχιν εἰς τὸν δυστυχῆ Ροβέρτον. Οὗτος δὲ ἀντεπιστρέψας πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγενῆ ταύτην καὶ πλήρη χάριτος περιποίησιν, ὥρμησε πάλιν εἰς τὸ λιθόστρωτον μονολογῶν.

» Ὁ ἀνόητος, ὁ ἀγροῖκος, ὁ ξυλοῦπερήφανος, ὁ ἀμαθής! θυσιάζει τὸ συμφέρον του διὰ τὴν φιλαυτίαν του, καθὼς ὁ κύρ Σωβέν διὰ τὰς προλήψεις του. Τόσφ δύσκολον λειπὸν εἶναι νὰ πείσῃ τις τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὸν πλοῦτον αὐτὸν, τὸν ὅποιον τόσον ἐπιθυμοῦν; »

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τρίτου ἀδαμαντοπώλου, ὅστις τώρα ἐξετάσας μετὰ πολλῆς προσοχῆς τοὺς λίθους ἐφάνη πεισθεὶς περὶ τῆς μεγάλης ἀξίας των, ἀλλ' ἔλαβεν ὑπονοίας τινὰς περὶ τοῦ νομίμου τῆς κτήσεως αὐτῶν καὶ εἶπε μετὰ δυσπιστίας πρὸς τὸν Ροβέρτον.

— Πῶς ἀπέκτησες τοὺς ἀδάμαντας τούτους, κύριε;

Τοῦ Ροβέρτου καὶ τὰ αὐτὰ ἐφέλασαν τώρα.

— Ὦ! εἶναι ἀδάμαντες, δὲν εἶναι ἀληθεῖα; Μόνος σὺ τοὺς ἐγνώρισες, κύριε· λοιπὸν, τοὺς ἀληθεῖς αὐτοὺς ἀδάμαντας ἐγὼ τοὺς κατεσκεύασα· ἐργά-

ζομαι πρὸς τοῦτο εἴκοσιν ἔτη σήμερον· χθὲς τὴν νύκτα τοὺς ἥδρα εἰς τὴν χοάνην μου. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι ἀδάμαντες καθαροί; . . .

Καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ γέρων· ὁ δὲ ἀγαθὸς χρυσοχόος κεκηνῶς μείνας ἐπὶ τινας στιγμὰς, εἶπε τέλος μὲ ἀγροίκον ἐλευθεροστομίαν.

— Κύριε, συγχώρησαί μου νὰ σοῦ τὸ εἶπω ἐλευθέρως· ἢ τρελλὸς εἶσαι, ἢ κλέπτης. Δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ κατασκευάσῃ τις ἀδάμαντας, ἐὰν λοιπὸν σὺ ὠνευεῖσθης ὅτι οἱ ἀδάμαντες οὗτοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς μηχανάς σου, ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλω νὰ ἔχω ληψοδοσίας μὲ ἄνθρωπον ὅστις βλέπει τοιαῦτα ὀνειρά. Ἀλλ' ἐὰν τοὺς ἐκλεψες, ὡς ἡ περὶ τῆς ἀξίας των ἀμφιβολία σου μὲ κάμνει νὰ πιστεύω, σοῦ ἀποκρίνομαι ὅτι εἶμαι πολίτης φιλήσυχος, ὥστε δὲν ὀρέγομαι νὰ ἔχω οὐτε ἀμέσως, οὐτε ἐμμέσως· ὑποθέσεις μὲ τὴν ἀστυνομίαν. Πήγαινε λοιπὸν, καλὲ μου ἄνθρωπε, νὰ κρεμασθῇς ἀλλοῦ· ἐγὼ δὲ οὐτε τοὺς ἀδάμαντας κἀν κρατῶ, καθὼς εἶχα ἴσως δικαίωμα, μέχρις οὗ εὐρεθῇ ὁ νόμιμος αὐτῶν κύριος. Ἀλλὰ καμὲ νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ ἐδῶ, μήπως ἀλλάξω μέχρι τέλους γνώμην.

Ὁ 'Ροβέρτος λοιπὸν, ὅχι περισσότερον τοῦ τιμίου τούτου ἐμπορίου ὀρεγόμενος νὰ ἔχῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διαφοράς μὲ τὴν ἀρχὴν, ἔσπευσε νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς δουλείας εἰς αὐτὸν ὑπεκφυγῆς. Ἐλαβεν ὅθεν τοὺς ἀδάμαντάς του καὶ ἐτράπη πάλιν εἰς φυγὴν.

— Ἴδου λοιπὸν πόσα δοκιμάζει πᾶς ὅστις κάμῃ μεγάλην τινὰ ἀνακάλυψιν, ἔλεγε τεταραγμένος καὶ τεταπεινωμένος ἐπιστρέφων εἰς τὴν μεμαρτυσμένην γειτονίαν του· αὐτοὶ τὸν πέρνου διὰ τρελλόν, ἐκεῖνοι δι' ἀνόητον ἢ ἀπαταιῶνα αἰσχρόβιον. Ἀδιάφορον ὅμως, ἐξηκολούθησε λέγων μετὰ θάρρους καὶ βλέπων μὲ περιφρόνησιν τὰ ἀδιάφορα πλῆθη τῶν ἀνθρώπων τὰ ὅποια διήρχοντο πλησίον του ταχέως ἢ βραδέως θὰ ἀναγκασθῶν νὰ τοῦ ἀποδοῦσιν δικαιοσύνην. Θὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, θὰ διακονήσω εἰς αὐτὴν ὅποιον μέγα μυστήριον ἀπεκάλυψα, ἢ ἀλήθεια ἀναγκάτως θὰ ἀναγνωρισθῇ, καὶ τότε τὸ ὄνομά μου θὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν μεγαλομυστέρων ἐφευρετῶν, καὶ τότε τιμαί, καὶ τότε πλοῦτη, καὶ . . .

Ἀλλ' ἐνῶ ἐξετύλισσεν εἰς τὴν φαντασίαν του ὅλας ταύτας τὰς σκέψεις καὶ ὅσας ἄλλας ὁμοίας, εὐρέθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, τῆς πάντοτε μαύρης, τῆς πάντοτε πληκτικῆς, τῆς πάντοτε ἀθλίας. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς αὐτὴν καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν ἐστρυμόνοντο εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ στενὸν τῆς φυλακῆς ἐκείνης διάδρομον ὅλαι αἱ γνωσταὶ ἤδη εἰς ἡμᾶς εὐτυχεῖς ἐκεῖναι ἰδεαὶ τὰς ὁποίας εἶχε συλλέξει κατὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστροφὴν του· ἀλλὰ μόλις ἠκούσθησαν τὰ βήματά του, καὶ ἡ Φανῆ, κάτωχρος καὶ τρέμουσα ἐξ ἀδυναμίας, προσῆλθε καὶ ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Λοιπὸν, πάτερ μου, τί νέα φέρεις; ἡρώτησε.

— Κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ἀμνηχανῶν, δὲν κατῴρθωσα νὰ πωλήσω τοὺς ἀδάμαντάς μου. Ἀπόψε ὅμως . . . ἡ αὔριον . . .

Ἡ Φανῆ τίποτε δὲν ἀπάντησεν, ἔφερε δὲ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ ψυχρὸν καὶ σκοτεινὸν σπουδαστήριόν του, ὅπου ἦναπεν ὀλίγον πῦρ ὅπως θερμάνῃ τὰ παγωμένα μέλη τοῦ δυστυχούς γέροντος· ἐνῶ δὲ κατεγίνετο περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπεύθυνε πρὸς αὐτὸν τρυφεράς παρηγορίας περὶ τοῦ μέλλοντος. Ὅταν δὲ ὁ 'Ροβέρτος ἐθερμάνθη ὀλίγον εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του.

— Ἡ νύξ πλησιάζει, καὶ τίποτε ἀκόμη δὲν ἔφαγα, εἶμαι δὲ ἐξηκτλημένος ἀπὸ τὸν κόπον. Τέκνον μου, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ δώσῃς νὰ φάγω;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δυστυχούς νέας ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

Πάτερ μου, εἶπε μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἤξούρεις ὅτι χθὲς ἐξώδευσα τὸ τελευταῖον χρῆμα ἡμῶν διὰ νὰ ἀγοράσω τοὺς πρὸς τὰς ἐρεῦνας σου ἀναγκαζοῦντας ἄνθρακας. Χρεωστῶ τώρα εἰς τὴν κυρίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζομαι περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ ἐμπορέσω νὰ κερδήσω ἐργαζομένη δεκαπέντε ἡμερονύκτια. Σήμερον τὸ πρῶν, ὅτε ἠθέλησα νὰ ἐτοιμάσω τὸ πρῶγευμά σου, ὁ ἀρτοποιὸς καὶ ἡ ὀπωροπώλις ἠρνήθησαν νὰ μὲ πιστώσουν περισσότερον . . .

— Ἀλλὰ σὺ, Φανῆ, οὔτε σὺ δὲν ἔφαγες, κόρη μου! διέκοψε τὸν λόγον τῆς ὁ 'Ροβέρτος μὲ ἀπελπισίαν, καὶ χθὲς ἔφαγα ἐγὼ ὅλον μας τὸ γεῦμα! ὥστε διὰ τοῦτο εἶσαι ὡχρὰ, τέκνον μου, εἶσαι ἀσθενής! . .

— Ὡ! ὅχι, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Φανῆ προσπαθοῦσα νὰ μετριάσῃ.

Ἀλλ' αἱ δυνάμεις τῆς ἐπαρόδοσαν τὸ θάρρος καὶ ἔπεσε, λειποθυμημένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ αλχημιστοῦ.

— Ὡ Θεέ μου, ἐφώναζεν οὗτος, τί ἔχω νὰ κάμω! Νὰ ἔχω θησαυρὸν ἀνεξάντλητον, νὰ ᾔμαι πλουσιώτερος τοῦ μεγαλειτέρου ἡγεμόνος τῆς γῆς, καὶ νὰ βλέπω τὴν θυγατέρα μου ἀποθνήσκουσαν τῆς πείνης!

Καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ὀλίγος οἶνος, τὸν ὅποιον ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγγίξῃ εἰς τὰ χεῖλη τῆς αφίνουσα αὐτὸν διὰ τὸν πατέρα τῆς, ἔμενεν ἀκόμη. Τοῦτον διὰ τῆς βίας σχεδὸν ὁ γέρων ἠνάγκασε τὴν ταλαίπωρον Φανῆν νὰ ροφίσῃ. Ἐπειτα δὲ, ὅταν τὴν εἶδεν ὀλίγον ἡσυχωτέραν καὶ εἰς τὴν ὑπνῶντὴν ἐκείνην κατάστασιν τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει ἡ ἀκρα ἀδυναμία, ὥρμηтен ἔξω τῆς οἰκίας διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Εἶχε δὲ ἤδη δύσει ὁ ἥλιος καὶ ὁμίχλη πυκνὴ ἐκάλυπτε τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς· τὰ καφρνεῖα καὶ ἄλλα ἐργαστήρια ἤρχιζαν νὰ φωτίζωνται, ἀραιὰ δὲ καὶ ποῦ ἐβλεπες διαβάτας τινὰς σπεύδοντας τὸ βῆμά των ἐπὶ τοῦ ξηροῦ καὶ παγωμένου λιθοστρώ-

του. Μόνος ὁ Ῥοβέρτος, καταβεβλημένος, ἀπλη-
πισμένος, καταθλιβόμενος ὑπὸ τῶν ιδίων αὐ-
τοῦ καὶ τῶν τῆς προσφιλοῦς του θυγατρὸς ἀναγ-
κῶν, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, δὲν ἤξευρε πρὸς ποῖον μέρος
νὰ στρέψῃ τὰ βήματά του. Ενεθυμήθη τότε τὸν
Σωθὲν ὅστις τὸ πρῶτ' ἠθέλησε νὰ τὸν ἐλεήσῃ, ἢ
μᾶλλον τὸν χρυσοχρῶν ὅστις τοῦ προσέφερε δύο
φράγκα διὰ τοῦς δύο του ἀδάμαντας. Ἀλλ' ἡ ἀπό-
στασις ἦτο μεγάλη, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τί
θ' ἀπεγίνετο ἡ θυγάτηρ του; Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου
καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑπάγῃ ἔως ἐκεῖ;
Δὲν τοῦ ἔμενε λοιπὸν παρὰ ἓν καταφύγιον καὶ
τούτο ἦτο τὸ νὰ πωλήσῃ τοὺς ἀδάμαντάς του εἰς
ὁποῖον δῆποτε τιμὴν εὕρισκε, ἔστω καὶ μηδαμινὴν,
ἔστω καὶ μόλις ἀρκοῦσαν εἰς τὸ ν' ἀγοράσῃ ὀλί-
γον ἄρτον. Καὶ τί τάχα πρὸς τοῦτο; μήπως τὴν
ἐπαύριον δὲν ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἄλλους,
πολυτιμωτέρους μάλιστα; Εἰς τοιαύτην καταστά-
σιν εὕρισκόμενος, μὴ ἔχων πλέον τί νὰ γίνῃ, ἐν
τῇ παραφορᾷ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀνησυχίας του,
ἀνέλαβε τὸ παραδοξότερον καὶ μωρότερον πρᾶσω-
πον περιήρχετο προσφέρων εἰς πώλησιν τοὺς ἀ-
δάμαντάς του. Καὶ ἄλλοι μὲν τὸν ἐγέλων κατὰ
πρόσωπον ὡς τρελλόν, ἄλλοι δὲ τὸν ἀπώθουν μὲ
ὑψος ἀνθρώπων εἰς ὑψηλὰς ὑποθέσεις βεβουλισμέ-
νων, ἄλλοι τέλος πάντων τῷ ἔστρεφον τὴν ῥά-
χην χωρὶς κἄν νὰ τὸν ἀκροασθῶν.

Επὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λοιπὸν ἀπελπιζόμενος
ὁ Ῥοβέρτος, προσέειπε καὶ ὑπὸ τῆς δυστυχίας
του κατατρυγνόμενος ἤλλαξε σύστημα καὶ ἤρ-
χισε τώρα νὰ τρέχῃ κατόπιν τῶν διαβατῶν.

— Ἰδέτε, ἔλεγεν, εἶναι ἀδάμαντες ἡ δυστυχία
μὲ ἀναγκάζει νὰ τοὺς πωλήσω. ὦ! εἶναι ἀληθινοὶ
ἀδάμαντες, σὰς ὀμνῶ εἰς τὸ βάπτισμά μου! Ἀ-
ληθινὰ δὲν εἶναι ἀκόμη ἐξεργασμένοι, ἀλλ' ἅμα
δουλεύουσιν καὶ λάμπουν ὡς λάμπει ὁ ἥλιος εἰς τὸν
οὐρανόν. Ἀξίζουν χίλια τάλληρα καὶ ἐγὼ τοὺς δι-
δῶ δι' ἑκατὸν φράγκα. Μὴ ἐκπληττεσθε δὲ διὰ
τὴν μηδαμινότητα τῆς τιμῆς ἢ ἀνάγκη μὲ παρα-
κινεῖ εἰς τοῦτο. Ἀλλ' εἴαν δὲν τοὺς ἀγοράσετε, σὰς
τὸ ἐξομολογοῦμαι, κύριοι, ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ θὰ
εἴμεθα αὐριοὶ ἀποθνήσκοντες ἀπὸ τὴν πείναν καὶ
τὸ ψῆχος.

Ἀλλ' οἱ διαβᾶται οὐδὲ κἄν ἔστεκον νὰ τὸν ἀ-
κούσωσι, καὶ τυλίσόμενοι εἰς τοὺς μυχούς
τῶν ἀπεμακρύνοντο μὲ ταχύτητα χωρὶς νὰ ῥίψωσιν
ἐπὶ τοῦ δυστυχικοῦ γέροντος οὐδὲ κἄν βλέμμα
εὐσπλαγχνίας. Οὕτω λοιπὸν ἐφθασε μέχρι τῆς
κεντρικωτέρας πλατείας τῶν Παρισίων ἡ ὁποία
περικυκλοῦται ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα καφωρεῖα καὶ
λέσχαι. Ἐκεῖ λοιπὸν τὸ παραδόξον τῶν προτά-
σεών του εἴλκυσε μετ' ὀλίγον τὸ πλῆθος περὶ αὐ-
τόν. Αὐτὸς δὲ ἐδείκνυε πάντοτε τοὺς ἀδάμαντάς
του καὶ ἐλάττωνε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν τι-
μὴν τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς εἶχε ζητήσει, καὶ τοῦ-
το διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ βέβαια περισσότερον τοὺς ἀγο-
ραστάς.

— Ἰδέτε, ἔλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς περικυ-

κλοῦντας αὐτόν, ἰδέτε ἕως εἰς ποῖον βαθμὸν μὲ ὠ-
θεῖ ἡ δυστυχία! διδῶ τοὺς ἀδάμαντάς μου διὰ δέ-
κα μόνον φράγκα! ὅστις θ' ἀγοράσῃ αὐτοὺς θὰ
γίνῃ σχεδὸν πλούσιος, μὲ τόσον μικρὰ κεφάλαια,
συγχρόνως δὲ θὰ πράξῃ καὶ ἀγαθὸν ἔργον, διότι
θὰ ἠμπορέσω νὰ βοηθήσω τὴν δυστυχὴ θυγατέρα
μου, ἡ ὁποία κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ.

Ἀλλὰ, ὕβρεις, σαρκασμοὶ, γέλωτες ἄστυχοι ὑ-
πῆρξαν ἡ μόνη ἀπόκρισις εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ
τὰ δάκρυα τοῦ ταλαιπώρου γέροντος.

— Εἶναι τρελλός! ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Εἶναι γελωτοποιός! ἔλεγεν ἄλλος τις.

— Ἐδῶ ὑπάρχει κἄμμια κατεργασία! ἔλεγεν
ἑτερός τις μὲ ὑψος ἀνθρώπου ἱκανοῦ περὶ τὰ τοι-
αῦτα.

— Ἐστω λοιπόν! ἐφώναξεν ὁ δυστυχὴς ἀλχημι-
στής ἐπὶ τέλους φθάσας εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἀπελ-
πισίας, ἀφοῦ κἄνεις δὲν θέλει νὰ μοῦ ἀγοράσῃ τοὺς
ἀδάμαντας, τοῦλάχιστον ἂς εὑρεθῇ τις μεταξὺ σας
τόσον εὐσπλαχνος ὥστε νὰ μοῦ δώσῃ ἐλεημοσύ-
νην. Οἰκτεῖρατε τὴν θυγατέρα μου καὶ ἐμεῖ!

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ
τὸ πλῆθος διεσχίσθη αἰφνιδίως, δύο δὲ ἀστυνομι-
κοὶ κλητῆρες συνέλαβον κηρυγῶν αὐτόν ὡς ἐ-
παίτην, φυγόπονον καὶ ἴσως κλέπτην.

Ὁ Ῥοβέρτος τότε ἐξέφερεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς
καρδίας αὐτοῦ φρικώδη καὶ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρω-
πότητος κατάραν, ἄφησε δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν διά-
κρισιν τῶν φυλάκων. Οὗτοι δὲ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ
πλησιέστερον ἀστυνομικὸν κατάστημα ὅπου δι-
ήλθε τὴν νύκτα εἰς ῥυπαρὰν καὶ ἀποτρόπαιον φυ-
λακὴν μετὰ κακούργων οἱ ὁποῖοι ἐπ' αὐτοφώ-
ρῳ συνελήφθησαν κλέπτοντες.

Τὴν ἐπαύριον δὲ τὸ πρῶτ', ἅμα ἡ ἡμέρα ἤρχισε
νὰ διαλάμπῃ, ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἠνοίχθη καὶ ἀν-
θρωποὶ τινες εἰσῆλθον κατευπευσμένοι.

— Πάτερ μου! πάτερ μου! ἠκούσθη λέγουσα
γνωστὴ τις φωνή.

Ὁ γέρον ἠγέρθη βραδέως ἐπὶ τῶν ἀχύρων ὅπου
ἔκοιτο καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐκλείπουσαν καὶ σθυ-
στήν. — Φανῆ, εἶσαι σὺ, κόρη μου, καὶ ἔρχεσαι
νὰ ἴδῃς τελευτησίαν φορὰν τὸν γέροντα πατέρα σου;
Ποῖος ἄγγελος εὐεργετικὸς σὲ ἔσωσε, τέκνον μου;
— ὦ! πάτερ μου, διατὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς χθὲς
τὸ βράδυ; Μόλις ἐξῆλθες καὶ ὁ Παῦλος ἦλθεν εἰς
βοήθειάν μου! ἐπεράσαμεν ὁμοῦ ὅλην τὴν νύκτα
ζητοῦντές σε.

— Εἴσαι ἐλεύθερος, θεῖέ μου, εἶπε τότε προσελ-
θὼν καὶ σπρίγγας τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος κομψὸς τις
νεανίας.

— Ὅχι ἀκόμη, κύριέ μου, εἶπε παρὼν ἀστυνο-
μικός τις ὑπάλληλος. Διότι ἐπὶ τοῦ δυστυχικοῦ τού-
του εὐρέθησαν δύο ἀδάμαντες ἀκατέρηστοι τῶν
ὁποίων τὴν ἀπόκτησιν δὲν ἐδωγῆθη νὰ ἐξηγήσῃ,
καὶ πρέπει ἡ ἀρχὴ νὰ μάθῃ. . .

— Ἀπλουστάτη εἶναι ἡ ἐξηγήσις, κύριε, ἀπε-
κρίθη ὁ Παῦλος. Ὁ θεὸς μου, ἂν καὶ πτωχὸς, ὅς

μως είναι τόσον υπερήφανος; ὥστε ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν παρὰ μικρὰν βοήθειαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου. Ἐγὼ λοιπὸν εἰσῆλθα κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔκρυψα τοὺς ἀδάμαντας εἰς μίαν τῶν χοανῶν του διὰ νὰ πιστεῦσῃ μὲν ὅτι ἦσαν γέννημα τῶν χημικῶν συνδυασμῶν του, νὰ μὴ ταπεινωθῇ δὲ λαμβάνων βοήθειαν.

Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ὁ νέος τὸν λόγον του καὶ τὸν διέκοψε κραυγὴ τοῦ γέροντος σπαρτακτικῇ.

— Παῦλα, ἐφώναξε, σὺ μοῦ ἐπιφέρεις τὴν τελευταίαν πληγὴν. Ἀποθνήσκων ἤλπιζα ὅτι ἤθελα ἐκδικηθῇ τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ἀνθρωπότητα φέρων μαζὴ μου εἰς τὸν τάφον μουστῆριον τόσῳ πολυτιμον. Διατὶ νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὴν πλάνην μου;

Καὶ ἐπανεπέσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἀχύρου.

Μῆνας τινὰς ὕστερον ἡ Φανὴ ὑπανδρεύθη τὸν ἐξάδελφόν της. Ἀκόμη δὲ ζητοῦν τρόπον νὰ κατασκευάσουν ἀδάμαντας.

(Ἐκ τοῦ Γαλ)

II. Γ.

ΤΟ ΤΕΘΡΑΓΣΜΕΝΟΝ ΚΥΠΕΛΛΟΝ.

ὑπὸ Εὐγενίου Guinol.

Οὐδέποτε θαλαμηπόλος κωμωδίας ὑπῆρξε πλεόν ζωηρά, πλεόν θελκτικῇ, καὶ πνευματωδέστερα τῆς Ἰουλίας. Εἶχεν αἰεποτε τὸ ὄμμα ἐξυπνον, τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἦθος χαριεν, πολὺ κατὰ τοῦτο διαφύρουσα τῆς κυρίας Βλαινθάλ τῆς δεσποίνης της; ἥτις ἦτο σιωπηλὴ, μελαγχολικὴ καὶ σκυθρωπὴ, ὡς ἡμοῖεν εἰς χήραν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πένθους της.

Ἰσταμένη εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης; ἡ Ἰουλία κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σάρωθρον ἐκ πτερῶν, καὶ διὰ τῆς ἄλλης γραμμάτιον ἀνοικτόν. Περιττόν νὰ εἰπωμεν ὅτι τὸ κατέχον αὐτὴν αἵτημα ἦτο τὸ γλυκυτέρον πάντων. Τὸ γραμμάτιον ἐκεῖνο περιεῖχεν ὁμολογίαν τινὰ ἔρωτος τρυφερωτάτην, ἣν ἡ Ἰουλία ἀναγινώσκει ἤδη τὸ δέκατον ὅλως ἐν ταραχῇ κινουσα τὸ πτέρινον σάρωθρον, χωρὶς νὰ παρατηρῇ τί πράττει. Διπλὴ ἀνοησία! ἀφ' ἐνὸς μὲν τόση προσοχὴ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τόση ἀμέλεια δύνανται βεβαίως νὰ προσεγνήσωσι δύο δυστυχήματα. Ἀλλὰ συλλογίζεται τις ταῦτα μόνον ὅτε ἐξετελέσθησαν. — Κύπελλον τι σινουργεῖ πίπτει καὶ συντρίβεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ κακὸν εἶναι ἡμῖς τώρα, τὸ ἄλλο ἡμῖς συμβῆσεται ἴσως τὴν προσεχῇ Κυριακῇ.

Ἀποσπασθεῖσα τῆς γλυκυτάτης ἀναγνώσεως ἡ θελκτικὴ Ἰουλία βλέπει τὸ δυστύχημα, ὅπερ κατέπραξε. — Τί θὰ εἰπῇ ἡ δέσποινα! τὸ κύπελλον ἦτο ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων, καὶ πρὸ πάντων, δῶρον τοῦ συζύγου της! καὶ ἡ Ἰουλία δὲν

ἠγνόει ὁπόσον ἡ κυρία της ἐξετίμα πάν τι ἀνεμίμησεν εἰς αὐτὴν τὸν μακρὸν χρόνον.

— Ὅχι μὲ μαλώτῃ, καὶ ἴσως θὰ μὲ διώξῃ, εἴπεν ἡ θελκτικὴ θεραπαινίς, ἀπολέσασα πρὸς στιγμήν τὸ ἀνθρώπιν μείδιμά της; καὶ τὴν γλυκεῖαν θυμηδίαν της. Ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἡ φυσικὴ κατάστασις μετ' ὀλίγον καὶ ἡ Ἰουλία προσθέτει μετὰ πονηρίας. — Ἐὰν ἐρρίπτον τὸ σφάλμα τοῦτο εἰς ἄλλον;

Καὶ ὁ σκοπὸς μὲν δὲν ἦτο ἀγαθός· ἀλλ' οὕτω τὸ σφάλμα της καθίστατο μικρότερον. Πλὴν εἰς ποῖον νὰ τὸ ῥίψῃ; Οὐδεὶς εἶχεν ἐσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν, οὐδεὶς ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τῆς κυρίας Βλαινθάλ.

Εἶναι καλὸν εἰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ ἔχῃ τις ἐφευρετικόν. Ἡ Ἰουλία ἐσκέρθη δύο ἢ τρία λεπτά, ἔπειτα αἶρνον; τὸ βλέμμα της ἐξέλαμψε, τὸ μείδιμά της ἐπὶ θῆσεν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἀνέκραξεν εὐθύμως.

— Ἡξέωρα τί ἔχω νὰ κάμω!

Ἡ Ἰουλία ἐξετέλει ἐπίσης ταχέως ὅσον καὶ ἐσκέπτετο. Καταβάσας εἰς τὸν κήπον, καὶ λαβοῦσα λίθον, ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔθραυσε τετραγώνον τι τοῦ παραθύρου καὶ ἔθεσε τὸν λίθον εἰς τὸ μέσον τῶν συντριμμίων τοῦ κυπέλλου. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξετέλεσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ δυστύχημα ἐγένετο ἐξώθεν.

Ναὶ, ἀλλὰ δὲν συντρίβουν τὰ παράθυρα χωρὶς λόγου, καὶ ἡ κυρία Βλαινθάλ εἶχε τόσον πνεῦμα, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὴν πανουργίαν. Ἐπρεπε ἡ ιδέα της νὰ τελειοποιηθῇ. Ὁ λίθος δὲν ἐσῆμαινεν τίποτε, ἔπρεπε νὰ ῥιφθῇ ἐκ τινος αἰτίας εὐλογοφανοῦς.

— Ἄ! ἰδοὺ μὲ τί νὰ τὸν ἐνδύσω, ἐπανελάμβεν ἡ εὐφυὴς θεράπαινα, κρατοῦσα πάντοτε εἰς τὴν χεῖρα τὸ ὀλέθριον γραμμάτιον. Δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ὑπογραφή, οὔτε ἐπιγραφή εἰς τὴν κομφὴν αὐτὴν ἐπιστολήν· ἦτο μὲν ἐμπαθὴς δὴλωσις, ἀλλ' ἄσκοπος καὶ ἀκατάληπτος. Ἡ νεανὶς Ἰουλία ἠδύνατο νὰ θυσίῃ ἐπιστολήν, ἣν ἀπεστῆθαις πλεόν. Ὁ λίθος λοιπὸν ἐτυλίχθη εἰς τὸν ἐρωτικὸν χάρτην, καὶ ἡ πανουργία περιπλέχθη οὕτως ὥστε ἡ ἐπιτυχία τη ἦν βεβαίως ἀσφαλής.

Τὰ πάντα διετέθησαν πρὸ ἡμισείας ὥρας περὶπου, ὅτε ἡ κυρία Βλαινθάλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μόνη καὶ μελαγχολικὴ, κατὰ τὸ σῆμα. Ἐφόρει μακρὸν πένθιμον φόρεμα, ὅπερ οὐδὲν ἀφῆρει τι τῆς κομφότητος τοῦ ἀναστήματος της, καὶ τῶν χαρίτων τοῦ προσώπου της. Ἐκ τῆς πρώτης τῶν βλεμμάτων της βολῆς παρετήρησε τὴν ζημίαν καὶ πάραυτα ἡ θλίψις ἣν ἐπέφερε τὸ θραυσθὲν κύπελλον ἐξηλίφθη ἐκ τοῦ θυμοῦ, ὃν ἡσθίθη ἀναγινῶσα τὸ γραμμάτιον.

— Εἶναι δυνατόν νὰ μὲ γράφωσι τοιαῦτα! ἀνεφώνησε... Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλω, ἡ ἐπιστολὴ στέλλεται βεβαίως πρὸς ἐμὲ, διότι εὐρέθη ἐντὸς τοῦ οἴκου μου.

Προσέβαλε δὲ κυρίως αὐτὴν τὸ ὄφος τῆς ἐξομολο-